

கலை இலக்கியத் திங்களிதழ்

கணையாழி

மலர் : 59 இதழ் : 12 மார்ச் 2025 விலை ரூ.25/-

மொழி மிரட்டலும்
விரட்டலும் – ம.ரா.

தமிழ்நாடு
TAMILNADU

கணையாழி மின்னிதழ் சந்தா விவரம்

தனி இதழ் ரூ 25

ஓராண்டு சந்தா ரூ 275

சந்தா செலுத்துபவர்களுக்கு மின்னிதழ் அனுப்பப்படும்.

இணையத்தில் வாசிக்க

www.kanaiyazhi.com

magzter.com, [Magraan](http://Magraan.com) - Magazines

அன்புகூர்ந்து பாருங்கள்..

மின்னிதழ் சந்தா செலுத்த வங்கி விவரம்

Account Name - KANAIYAZHI,
Account No. 147202000000792
Bank - INDIAN OVERSEAS BANK,
VALMIKI NAGAR BRANCH,
CHENNAI-600 041.
IFSC CODE- IOBA0001472

Kanaiyazhi Tamil
Magazine

உள்ளடக்கம்

கட்டுரை

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் எஸ். ரமேஷ்	06
இளையவன் சீவா	18
பாரதிராஜா	30
அகராதி	51
கவிதைக்காரன் இளங்கோ	59

சிறுகதை

வாசுதேவன் அருணாசலம்	12
முத்துஜெயா	26
கீதா	36
கிருத்திகா தாஸ்	56

கவிதை

மு.முபாரக்	11
தங்கேஸ்	16
ஜெயானந்தன்	17
அருணோதயா	24
பாலகுமார் சுப்ரமணியன்	29
நேசன் மகதி	34
ராபின் மணி	34
ரகுநாத் வ	35
சன்மது	49
கி. சரஸ்வதி	55
கவிஜி	55

கடைசிப் பக்கம்

இந்திரா பார்த்தசாரதி	67
----------------------	----

சிறுகதை
வாசுதேவன் அருணாசலம்

ஓசையும் ஆசையும்

அ மிர்தா எக்ஸ்பிரஸ் மெல்ல ஊர்ந்து பழனி இரயில் நிலையத்திற்குள் காலை சரியாக 7.20 மணிக்கு நுழைந்துகொண்டிருந்தது. சந்திரா (இதற்கு முன் “சந்திரன்”) ஓட்டமும் நடையுமாக இரயில் நிலையத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தாள். இரயில் பெட்டி எண் எஸ் 8-ல் ஏறினாள். கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வேலை தேடினாள். ஆனால் சட்டென்று இப்படி ஒரு முடிவை எடுத்தாள். எத்தனையோ வேலை வாய்ப்புகள் தேடிவந்தன. அனைத்தையும் மறுத்துவிட்டாள். பழனியில் பழைய இரயில்வே குடியிருப்பு பக்கத்திலிருக்கும் ஒரு சிறிய வீட்டில் தன் அம்மாவுடன் வசித்து வருகிறாள். அம்மாவிற்கு திடீரென்று ஏற்பட்ட உடல்நலக் குறைவு இப்படியொரு வேலையை அவள் தேடிக்கொண்டதற்கு அவள் கண்டுபிடித்த வலுவான காரணம். சிறிய தோல்பையைத் தோளில் தொங்கவிட்டவாறு இரயில் பெட்டிகளினுள்ளே நடக்க ஆரம்பித்தாள். பழனி முருகன் கோயிலை நோக்கிச் சும்பிட்டுவிட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

“படார்” என்று தன் இரு கைகளையும் வலுவாக அடித்து ஓசை எழுப்பி வலது பக்கம் திரும்பினாள். அந்த கம்பார்ட்மெண்டில் எட்டுப் பயணிகள் இருந்தனர். சந்திரா எழுப்பிய சத்தத்தில் ஒரு பெண் பயணி உலுக்கியே விழுந்தாள். ஒரு மூதாட்டி சந்திராவை மேலும்கீழும் பாரத்துவிட்டு தன்னுடைய பெரிய பையிலிருந்து ஒரு சின்னத் துணிப்பையை எடுத்தார். அதிலிருந்து ஓர் இரண்டு ரூபாய் காசை சந்திராவிடம் நீட்டினார். சந்திரா ஒன்றும் சொல்லாமல் அதை வாங்கிக்கொண்டாள்.. “ஓன் மகென் ஒருத்தன்கூட ஓன் சாவுக்கு வரமாட்டானுங்க! நீயெல்லாம் அனாதைப் பொணம்தான்டி! கொடுக்குறா பாரு!” என்ற வார்த்தைகள் அவள் மனதில் தோன்றி வெளியில் வராமல் உள்ளேயே கிடந்தது. இடதுபக்கம் திரும்பினாள். ஓர் இளைஞன் நீலநிற டி-சர்ட்டில் கையில் கைபேசியுடன் காதுகளில் ஹெட்போனூடன் ஜன்னல்வழியே வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சந்திரா அவனருகில் சென்று மீண்டும் ஒரு “படார்.” அந்த இளைஞன் அதிர்ந்தவனாய் திரும்பி “என்ன?” என்றான். அவனுடைய எதிர் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு முதியவர் “தம்பி! ஏதாவது கொடுங்க!” என்றார். அந்த இளைஞனுக்கு அப்போதுதான் புரிந்தது. தன்னுடைய பேண்டின்

பின்பாக்கெட்டிலிருந்து தனது பர்லை எடுத்தான். அதிலிருந்து ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினான். மீண்டும் “ஒரு படார்.” அந்த வாலிபனைத் தொடாமல் அவனது முகத்தைத் தன்னுடைய கைகளால் வழித்துத் தழுவுவது போல் காற்றில் தழுவிப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். “இவனுக்கு சீக்கிரம் கல்யாணம் ஆகட்டும். நல்ல அழகான மனைவி கிடைக்கட்டும்” என்ற வார்த்தைகள் சந்திராவின் மனதில் ஒலித்து மெதுவாக மறைந்தது. சில வினாடிகள் அங்கிருந்துவிட்டு யாரும் இனி எதுவும் தரமாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்து உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு அடுத்த கம்பார்ட்மெண்டிற்கு நகர்ந்தான்.

மீண்டும் ஒரு “படார்.” ஐந்து பயணிகள் அங்கிருந்தனர். இருவர் மட்டுமே சந்திராவின் ‘படார்’ ஓசைக்கு அசைந்தனர். மொத்தத்தில் ஐந்து ரூபாய் கிடைத்தது. அடுத்த கம்பார்ட்மெண்டிற்கு நகர்ந்தான். மீண்டும் “படார்.” எட்டுப் பயணிகள் அங்கிருந்தனர். நடுத்தர வயதுடைய ஒருவர் தன் மனைவியிடம் கையை நீட்டினார். “கொஞ்சம் சும்மா இருங்க! அதெல்லாம் ஒன்னும் வேண்டாம்!” என்றாள். அடங்கிப்போனார். “உன் புருஷன் உன்னைவிட்டு சீக்கிரம் ஓடிவிடுவான்டி. சேத்து வைச்சு எங்க கொண்டு போப்போற? பேதி புடுங்கிப் பொட்டுன்னு போவடி!” சந்திராவின் மனதின் ஓசை சற்று கோரமாக இருந்தது. இடது பக்கம் திரும்பினாள். கண்ணாடி அணிந்திருந்தான் அந்த இளைஞன். ‘சந்திரா எப்போது தன்பக்கம் திரும்புவாள்’ எனக் காத்திருந்தவன் போல், எழுந்து நின்றான். காலில் கிடந்த தனது செருப்புகளைக் கழற்றினான். தன் இரு கைகளைச் சேர்த்து, சந்திராவை வணங்கி நின்றான். சந்திரா அவனுடைய கன்னங்களைத் தொட்டும் தொடாமலும் தன் இருகைகளால் தழுவி, தன் தலையின் இருபுறங்களில் தனது கைவிரல்களை

மடக்கி அழுத்தினாள். இரண்டு மூன்று சொடக்குகள். தன்னுடைய சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக் கொடுத்தான். “ராசா! நீ நாடாளுவடா!” என்ற வார்த்தைகளின் ஓசை ஆசையாய் சந்திராவின் மனது ஒலித்தது. அந்த இளைஞனுடைய பவ்யமும் பக்தியும் சந்திரா போன்றவர்களின் மீதிருந்த “சிவசக்தி” நம்பிக்கையைச் சற்று உறுதிப்படுத்தி, சந்திராவிற்கு உள்ளூர ஒருவிதக் கூச்சத்தை ஏற்படுத்தியது.

அடுத்த கம்பார்ட்மெண்டிற்கு நகருவதற்குமுன் தன் எதிரில் பயணச்சீட்டு பரிசோதகர் சிபி வந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். அங்கேயே ஏதாவது காலியாக இருக்கும் இருக்கையில் அமர்ந்து அவரது பார்வையிலிருந்து தப்பித்துவிடலாமா அல்லது அப்படியே திரும்பிவந்த பக்கமே போயிவிடலாமா என்று எண்ணுவதற்குள் சிபி அவள் அருகில் வந்து சேர்ந்தார். “ஸ்டேசன் மாஸ்டரை இன்ன போயி நோக்கு... எந்தின பிடிவாதம் நினக்கு! ஈ... நல்ல ஜீவிதமா?” என்றார் சிபி. அவருடைய வார்த்தைகளில் கோபமும் ஈரமும் ஒருசேரக் கலந்திருந்தது. திண்டுக்கல் ஸ்டேசன் மாஸ்டர் நல்லதம்பி பல நாட்களாக சந்திராவுக்கான ஒரு வேலையை ஒதுக்கி வைத்திருந்தார். ஆனால் சந்திரா எதையாவது சொல்லி தட்டிக்கழித்து வந்தாள். அவருடைய அம்மா அவளுக்கு ஒரு காரணம். “இன்னைக்கு எப்படியும் அவரப் பாத்து பேசிடுறேன் சார்” என்றாள் சந்திரா. குறுக்கே நின்றுகொண்டிருந்த சந்திராவைத் தன்னுடைய கறுப்புநிற கோட் கூடப் படாமல் கவனமாக சந்திராவைக் கடந்துசென்றார். இப்படிச் செல்வதை சந்திரா பலமுறை கவனித்திருக்கிறாள். ‘ஏதும் தீண்டத்தகாதவளாக தன்னை நினைத்து அதைச் செய்கிறார்’ என்ற எண்ணம் சந்திராவிற்கு என்றுமே வந்ததில்லை. அதை ஒரு கண்ணியத்தின்

வெளிப்பாடாகவே பார்த்திருந்தாள். அவளுடைய மனதின் ஓசை அவளையும் மீறி ஒலித்தது “நல்ல வாழ்க்கை, நல்ல மனைவி, நல்ல பிள்ளைகள், உங்களுக்குக் கட்டாயம் அமையும்.” சில வினாடிகள் சிபியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டு அடுத்த கம்பார்ட்மெண்டிற்கு நகர்ந்தாள்.

இரயில் திண்டுக்கல் ஸ்டேசனை 8.45 மணிக்கு நெருங்கியது. ஐந்து நிமிடங்கள்தான் தாமதம். தனது வேகத்தை முற்றிலும் குறைத்து மூன்றாவது நடைமேடையை நோக்கி அசைந்து அசைந்து ஊர்ந்துசென்று நிற்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தது. சந்திரா ஜன்னல் வழியாக சற்று குனிந்து, வெளியே எதையோ யாரையோ தேடுவதுபோல் தானிருந்த கம்பார்ட்மெண்டிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஸ்டேசன் மாஸ்டர் நல்லதம்பியின் பார்வையில் சிக்கிவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம் மட்டும் அவளுக்குள் தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அவள் இருந்த பெட்டி, நடைமேடையில் தனது அறைக்கு வெளியே நின்று கொண்டிருந்த நல்லதம்பியைக் கடந்தது, சுமார் ஐம்பது அடி தூரத்தில் நின்றது. தனியாக இறங்கிச் சென்றால் அவருடைய பார்வையில் அகப்பட்டுவிடுவோம் என்ற பீதியில் ஒரு வாசலில் நான்கு பேர் இறங்குவதற்குத் தயாராக நிற்குகொண்டிருந்தவர்களோடு சந்திரா சேர்ந்துகொண்டாள். இரயில் நின்றதும் அவர்களுடனேயே இறங்கி அவர்களில் ஒருவராக ஸ்டேசனை விட்டு வெளியேறினாள். நல்லவேளை நல்லதம்பியிடமிருந்து தப்பித்தோம் என்று நினைத்துக்கொண்டே அங்கே நிற்குகொண்டிருந்த சிற்றுந்தில் ஏறி திண்டுக்கல் மலைக்கோட்டைக்குச் சென்றாள். அங்கேயும் படார்... படார் ஓசைகள்...மொத்தம் ரூபாய் 220 தேறியது.

மாலை 4.30 மணிக்கு மீண்டும் திண்டுக்கல் ஸ்டேனுக்கு திருப்பினாள்.

நல்லதம்பியிடம் சிக்கிக்கொள்ளக் கூடாது என்ற கவனத்தோடு உள்ளே நுழைந்தாள். முதல் நடைமேடையில் அவருடைய அறை எதுவென்று அவளுக்குத் தெரியும். அதைச் சற்று வேகமாகக் கடந்து அந்த நடைமேடையில் கடைசியாக அமைக்கப்பட்டிருந்த சிமெண்ட் இருக்கைக்குச் செல்வதுதான் அவளது வழக்கம். அன்றும் அவ்வாறு அவரது அறையைக் கடந்தாள். “சந்திரா!” என்ற உரத்த குரல் அந்த அறையிலிருந்து வெளிவந்தது. சந்திரா உறைந்து அங்கேயே நின்றாள். நல்லதம்பி அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார். சந்திராவும் திரும்பி அவரை நோக்கி வந்தாள். “சிபி எதுவும் சொன்னாரா? ஏன் இப்படி இருக்க! சொன்னா கேளு! நல்ல டீசன்டான வேலை. உங்கள மாதிரியான ஆட்களுக்கான ஒதுக்கீடு அது. மிஸ்பண்ணிடாத!” என்ற அவருடைய வார்த்தைகளில் கண்டிப்பை விட இரக்கம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது. அம்மாவிடம் கேட்டுவிட்டு கட்டாயம் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் பதில் சொல்லுவதாகச் சொல்லி மெல்ல அங்கிருந்து சந்திரா நகர்ந்தாள்.

மாலை 05.05 மணிக்குச் சரியான நேரத்திற்கு அமிர்தா எக்ஸ்பிரஸ் பழனி வழியாகத் திருவனந்தபுரம் செல்ல திண்டுக்கல் இரயில் நிலையத்தின் முதல் நடைமேடைக்கு வந்தது. பெட்டி எண் எட்டு சந்திரா அமர்ந்திருந்த சிமிண்ட் இருக்கைக்கு எதிராக வந்து நின்றது. பயணிகள் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியாக சந்திரா அந்தப் பெட்டியில் ஏறினாள். இரயில் புறப்பட்டது. சந்திரா ஆரம்பித்தாள். “படார்”... “படார்...” முதல் கம்பார்ட்மெண்ட் முடிந்தது. அடுத்ததற்கு சென்றாள். இருவர் மட்டுமே அங்கே இருந்தார்கள். அங்கே ஒரு “படார்.” ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண் திரும்பினாள். சந்திராவிற்குத் தூக்கிவாரிப்

போட்டது. பத்மாவதி. தனது அம்மாவின் நெருங்கிய தோழி. சந்திராவைப் பொறுத்தவரையில் பத்மாவதி “பத்மா... வத்தி.” ‘சித்தி’ என்றுதான் சந்திரா அவளை அழைப்பாள். பத்மாவதிக்கும் சந்திராவை மிக நன்றாகத் தெரியும். ஒரு கணம் ஒரு வரையொரு வர கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தனர். சந்திரா மெதுவாகச் சென்று பத்மாவதியின் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள். “எப்படி சித்தி இருக்கீங்க?” என்றாள். அதற்குப் பதில் எதுவும் பத்மாவதியிடமிருந்து வரவில்லை. “எங்க அக்கா எப்படியிருக்கு?” என்றாள். “நல்லா இருக்கு, சித்தி! இப்ப வேலைக்கெல்லாம் போறதில்லை” என்றாள் மெல்லிய குரலில். பின் மெதுவாகத் தயங்கியவாறு ஆரம்பித்தாள் சந்திரா. “சித்தி, அம்மாவுக்கு இது எதுவும் தெரியாது. நான் ஏதோ வேலைக்குப் போயிட்டு இருக்கேன்னுதான் அது நெனச்சுக்கிட்டு இருக்கு. நீ எதுவும் சொல்லிடுவாத!” என்று தழுதழுத்தக் குரலில் கெஞ்சினாள். “இதுதான் எனக்கு வேலையா? நான் ஏன் சொல்லப் போறேன்?” என்று கடிந்தாள். பத்மாவதியின் குணம் சந்திராவிற்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்ததால் தான், அவளிடம் அப்படிக்கெஞ்சினாள். சில வினாடிகள் அங்கிருந்து விட்டு சந்திரா கிளம்பினாள். அடுத்த பெட்டிக்குப் போகும்வரை அந்தப் பெட்டியில் எந்தவித “படார்” சத்தமும் ஒலிக்கவில்லை.

மறுநாள் மாலை 05.10 மணிக்கு திண்டுக்கலிருந்து அதே அமிர்தா எக்ஸ்பிரஸ் இரயில் புறப்பட்டது. நேற்று பத்மாவதியைச் சந்தித்ததிலிருந்து சந்திராவிற்கு ஒரு விதக் கலக்கம் இருந்து கொண்டே இருந்தது. கம்பார்ட்மெண்ட்களில் சென்று “படார்” ஒலி எழுப்புவதற்குமுன் அங்கே இருக்கும் அனைத்து பயணிகளையும் ஒருமுறை நோட்டமிட்டுக்கொண்டாள். அன்று முழுவதும் பார்ப்பவர்கள்

அனைவருமே பத்மாவதியைப் போலவே சந்திராவிற்குத் தோன்றியது. எப்படியோ அந்த நாள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. மொத்தம் 420 ரூபாய். 06.05 மணிக்கு இரயில் பழனியை நெருங்கியது. திடீரென்று பழனி இரயில் நிலையத்திற்கு முன் ஒரு கிலோமீட்டர் தூரத்தில் வண்டி சக்கரங்கள் சட்டென்று நிற்கும் சத்தத்துடன் நின்றது. என்னவென்று தெரியவில்லை. சிபி ஒருவிதப் பதற்றத்துடன் சந்திரா நின்றுகொண்டிருந்த கம்பார்ட்மெண்டைக் கடந்து ஓடினார். சுமார் ஒருமணி நேரமாகியும் இரயில் நகரவில்லை. யாரிடமும் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள சந்திராவிற்கு ஆர்வமில்லை. சிக்கனப் பிரச்சினையாகத்தான் இருக்கும். சற்றுநேரத்தில் கிளம்பிவிடும் என்ற எண்ணத்திலிருந்து சந்திராவிற்கு நேரமாக ஆக அம்மா தனியாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாளே என்ற எண்ணம் ஒருவிதக் கலக்கத்தை உண்டாக்கியது. ‘இறங்கி மெதுவா நடந்தே வீட்டுக்குப் போயிடலாமா?’ என்று யோசித்தாள். இரயிலிருந்து இறங்க முயற்சித்தாள். இரயின் ஒலிப்பான் நெடிய ஓசையை எழுப்பியது. இரயில் புறப்படத் தயாரானது. சந்திரா இறங்காமல், வெளியே பார்த்துக்கொண்டே வாசலிலேயே நின்றுவிட்டாள். இரயில் நகர்ந்து, ஊர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்தது. எந்தக் காரணத்திற்காக இரயில் அவ்வளவு நேரம் அங்கு நின்றது என்பது அவள் பார்த்த அந்தக் காட்சியைக் கடக்கும்போதுதான் தெரியவந்தது. நான்கு காவலர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். மூன்று இடங்களில் கிடந்த குவியல்கள் துணியால் மூடப்பட்டிருந்தன. பக்கத்தில் ஒரு வெள்ளைநிற ஸ்ட்ரெச்சர் இருந்தது. சந்திராவிற்குச் சட்டென்று புரிந்துவிட்டது. யாரோ இரயிலில் அடிபட்டு இறந்திருக்கிறார்கள் என்று. எத்தனை பேர் என்பது தெரியவில்லை. இரயில் பழனி இரயில் நிலையத்தை அடைந்தது. சந்திரா இறங்கி தனது வீட்டை நோக்கி வேகமாக

நடந்தாள். தான் பார்த்த காட்சி அவளை ஒருவித கலக்கத்திலேயே வைத்திருந்தது. வீடுவந்து சேர்ந்தாள். கதவு வெளியில் தாளிடப்பட்டிருந்தது.

நான்கு நாட்களுக்குப்பின் காலை 07.00 மணிக்கு அமிர்தா எக்ஸ்பிரஸ் பழனி இரயில்நிலையத்தில் திண்டுக்கல் வழியாக மதுரை செல்ல ஊர்ந்து மெல்ல நுழைந்துகொண்டிருந்தது. சரியாக ஐந்து

நிமிடத்திற்குப் பின் புறப்பட்டது. சிபி உள்ளே பயணிகளின் பயணச்சீட்டை பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார். அடுத்த கம்பார்ட்மெண்டிற்கு சென்றார். பயணச்சீட்டுகளைப் பரிசோதித்தார். “சீட் நம்பர் லெவன்? நின்னலானோ?” என்ற வார்த்தைகளுடன் சில நிமிடங்கள் திகைத்து நின்றார். கண் கலங்கியவளாக அங்கே அமர்ந்திருந்தாள் சந்திரா.

vasuaruntamil@gmail.com ■